

Jäinen kahvi tuntuu rauhoittavan pahalta rohtuneilla huulilla. Hän rakastaa istua lähes tyhjiissä kahviloissa aamupäivisin. Se on yksi niistä harvoista hyvistä asioista, joita seurasi koulun keskeyttämisestä. On sekin etu, hän ajattelee, tyhjät kahvilat, joissa ei pian ole enää varaa eikä aikaa käydä. "Olkaa hyvä", nuori, harjoittelijalta vaikuttava tarjoilija tuo hänelle hymyillen uuden kahvin. Nainen on kaunis ja suloinen. Sellainen, jonka numeroa hän pyytäisi, ellei tilanne olisi se, mikä se on. Bling. Puhelin kilahtaa. Viesti on "Kullalta". Syyllisyys punertaa hänen poskiaan hiukan. Hänen ei pitäisi ajatella toisia naisia. Rakastan Inaa, hän uskottelee itselleen ja tarttuu pöydällä makaavaan puhelimeensa. "Tein sen. Se on nyt poissa", viestissä lukee. Hän ei aluksi ymmärrä. Mikä on poissa? Hän katsoo ulos ikkunasta Hämeenpuistoon. Jalkakäytävällä kulkee vähän alle kolmikymppisen näköinen nainen kahden taaperon kanssa. Silloin se iskee häneen. Inan lääkärikäynti. Se on poissa. Hänen lapsensa on poissa. Epätoivo iskee häneen lamauttavasti. Hän puristaa kätensä nyrkkiin. Kynnet painavat ihoa polttavasti. Kyynel valuu poskelle tiukasti suljettujen silmien lomasta. Ja lapset nauravat ulkona.